

Entrevista Miquel Iceta a "El món" a RAC1, 210710

Com se sent avui?

Jo, decebut. Francament. No m'ha sorprès. Tot això estava, desgraciadament, molt cantat. Hi ha una perspectiva molt diferent entre els partits catalans del que s'ha de fer al Congrés. Nosaltres, a la vista de què no hi havia hagut a Catalunya, perquè no hi haver un acord, senzillament el president de la Generalitat va fer una proposta a la que els demés es van sumar, simultàniament havíem fet un esforç de negociació amb el PSOE, una resolució que al nostre entendre recollia el que convenia que el Congrés dels Diputats aprovés. Però malauradament els altres partits catalans no ho havien vist així. Ell s'estimaven més que el PSC votés alguna cosa per perdre-la i nosaltres ens estimàvem més que es votés alguna cosa per guanyar-la. Lamentablement és el que ha passat.

Per què els 25 diputats a Madrid voten en contra del que va votar el PSC al Parlament? Com ho justifica?

Perquè nosaltres havíem acordat una cosa que sortís endavant. I la proposta ahir de Convergència va treure 25 vots. Si els 25 diputats del PSC l'haguessin votat hauria tret 50. Hagués perdut. El que havíem aconseguir pactar amb el PSOE va treure 169 vots. Només que CiU s'hi hagués abtingut, hagués sortit. I què és el que havíem negociat amb el PSOE? Doncs tres punts que a nosaltres ens semblava adequada: 1- Constatar el malestar que hi ha a Catalunya. 2- Instar al Govern espanyol a desenvolupar l'acord estatutari refrendat pels catalans, és a dir, l'Estatut abans de la sentència. 3- Reconèixer que la realitat nacional catalana, tal com s'expressa en el preàmbul de l'Estatut, que quedava mencionat explícitament, tenen perfecte cabuda en el marc polític i jurídic de la Constitució. Havíem posat el que crèiem que s'havia de posar a Madrid. Perquè nosaltres no anem a Madrid a perdre, sinó a guanyar. Els altres partits, per les raons que siguin, consideraven que era millor fixar una posició perdedora, que no

anar a guanyar una resolució positiva.

No creu que el PSC està agafant molt la imatge de les dos cares? La que hi ha al Parlament de Catalunya i una altra al Congrés dels Diputats?

No, jo li demanaria a tothom que fes l'esforç de comparar: el que vam aprovar al Parlament i el que ahir proposàvem al Congrés dels Diputats. El Parlament dèiem: mostrar la disconformitat amb el contingut de la sentència. Això traduït a Madrid què era? Constatar el malestar que hi ha a Catalunya. A Barcelona dèiem respectar les institucions; a Madrid, acatament de la sentència. A Barcelona dèiem defensar el potencial d'autogovern; a Madrid dèiem garantir plenament l'anhel d'autogovern i instar al Govern a desenvolupar a través de tots els mecanismes legislatius, jurídics, polítics i de cooperació el potencial d'autogovern. A Barcelona votàvem el preàmbul, que no l'havíem votat. A Madrid sí l'havíem votat aquest preàmbul al Congrés dels Diputats, i posàvem literalment a Madrid "reitera que la realitat nacional catalana, tal i com s'expressa en el preàmbul caben a la Constitució". Traducció directíssima del que havíem aprovat a Barcelona perquè es pogués aprovar a Madrid.

Si s'acorda una proposta a què se sumen tots els partits catalans, per què no donar aquesta imatge com a mínim d'unitat encara que tombin? Tots els partits catalans fan front comú a Madrid contra la decisió del TC. En circumstàncies com aquesta no és millor donar una imatge d'unitat?

En primer lloc, l'he de recordar que a Catalunya no hi va haver un acord, sinó una proposta d'acord. Aprovada per tots, que ja van dir en la mateixa votació que no estaven d'acord. ERC va presentar una resolució, i que CiU, que no es va atrevir a dir ni sí ni no a aquesta resolució, es va abstenir. Per tant, el que no podem fer és dir que estem d'acord en una cosa en què no estem d'acord i a Madrid escenificar un acord sobre el que no estem d'acord. I aquest és el problema de fons. Així com hi ha

partits que diuen, com ERC, de manera legítima, nosaltres el que hem de fer és caminar cap a la independència, CiU, abans d'ahir mateix, Mas a Aranjuez va dir el que hem de fer és anar cap a l'autodeterminació, pretendre escenificar una cosa que no és certa, seria enganyar els ciutadans.

Servirà d'alguna cosa la manifestació de 10 de juliol?

Jo crec que sí. Si ahir s'hagués aprovat la resolució que havíem pactat amb PSOE, el Congrés dels Diputats s'hagués fet ressò del malestar que hi ha a Catalunya per la sentència. Desgraciadament, com això no s'ha aprovat, el Congrés dels Diputats no ha pogut constatar aquest malestar. En qualsevol cas, serveix, perquè ens vam manifestar, perquè vam dir que aquesta sentència no la volíem. Sort que tenim el president de la Generalitat. De la mateixa manera que a Barcelona no havia hagut un acord entre els partits, el president va fer una proposta que va tenir el suport de molts, avui a Madrid tindrem el president de la Generalitat, encetant una nova etapa de relació, on precisament el punt zero és la manifestació i el malestar de la sentència. Sort que tenim el president.

Servirà per alguna cosa?

Coincideixo bastant amb el que va dir Carod. Jo crec que això no ressol res en si mateix, perquè el que ha passat és tan gruixut que ni una resolució del Congrés, ni una resolució del Parlament, ni una reunió ho ressolen. Però ha de marcar un punt d'inflexió, sabrem si el missatge que hem donat claríssim pels carrers de Barcelona ha estat escoltat o no. Sabrem si des de la presidència del Govern d'Espanya s'atorga importància, i quina importància s'atorga al malestar que hi ha amb la sentència i amb la necessitat, i aquí sí, ja parlo des del punt de vista dels socialistes, de defensar l'Estatut i tot el seu potencial d'autogovern, des del respecte d'aquells que pensen que ara hauríem d'emprendre altres camins.

Avui la nostra selecció nacional ha perdut per 4-0, tots els gols en pròpia porta, no era la final però... Això ho escriu Ernest Maragall en el seu twitter.

És que és veritat. El que passa és que jo li he de dir. Jo no sóc futbolero, segur que vostè me'l troba de seguida: hi va haver una rematada que havia preparat el PSC i que estava pràcticament a dins. Només hagués calgut que CiU s'hagués abtingut i haguéssim marcat un gol, però ni aquest gol de l'honor hem fet, perquè a CiU, suposo, que pensen que no volen que l'únic gol es marqui a instàncies del PSC, i això és el que a mi em fa pena.

No creu que el PSC s'ha equivocat aquí? Tots i el PSC...

Miri, jo crec que el PSC no per un motiu, però respecto els que pensin d'una altra manera. El PSC podria haver fet un gest per perdre, una altra resolució i quedar 4-0 igualment? Sí, podria haver-ho fet. Podria haver votat la proposta d'ICV, però avui estaríem tots tristíssims perquè tindríem exactament 4-0. Quin és el canvi? Nosaltres crèiem que valia la pena fer l'esforç perquè una resolució potent com la que vam acordar amb el grup socialista fos aprovada, que constatés el malestar que tenim a Catalunya per la sentència, que digués que cal desenvolupar allò que vam acordar i desenvolupar-lo íntegrament. Això valia la pena, des del nostre punt de vista. Altres partits potser han considerat: jo, des d'aquest punt de vista, he de marcar una diferencia. ICV, davant d'aquesta proposta, es va abstenir. Van dir: no és la nostra proposta però val la pena, no impedirem que s'aprovi. Un altre partit, com CiU s'ha estimat més que no s'aprovi. Crec que aquest és el principal error comès ahir, i explica aquest 4-0 tan espantós que descrivia.